

Sygn. akt VI Ka 1145/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarząbek - Bocian

Sędziowie: SO Zenon Stankiewicz (spr.)

SO Michał Chojnowski

protokolant: p.o. protokolant sądowy Wioletta Gumienna

przy udziale prokuratora: Anny Radyno-Idzik

po rozpoznaniu dnia 17 października 2016 r.

sprawy K. R. syna Z. i T. ur. (...) w Ż. skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 25 lutego 2016 r. sygn. akt VIII K 137/15

zaskarżony wyrok zmienia, uzupełniając podstawę prawną rozstrzygnięcia o przepis art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw; w pozostałym zakresie utrzymuje wyrok w mocy; zwalnia skazanego od wydatków w postępowaniu odwoławczym, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. C. kwotę 147,60 złotych obejmującą wynagrodzenie z urzędu za obronę w postępowaniu odwoławczym oraz podatek od towarów i usług.

SSO Zenon Stankiewicz SSO Anita Jarząbek - Bocian SSO Michał Chojnowski

Sygn. akt VI Ka 1145/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 17 października 2016 roku

Od wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 25 lutego 2016 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 137/15 apelację złożył obrońca K. R., zarzucając orzeczenie rażąco surowej kary.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy skazanego K. R. nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Na wstępie wskazać należy, iż Sąd I instancji przeprowadził pełne postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego nie tylko w zakresie akt spraw jednostkowych, lecz również badając sytuację i postawę skazanego poprzez uzyskane dane o karalności i opinię z zakładu karnego. Na zasadność takiego rozstrzygnięcia – czego również nie kwestionuje apelujący – wskazują tak daty popełnienia czynów, jak i daty wydania wyroków jednostkowych. Sąd I instancji swoje stanowisko

szczegółowo i wyczerpująco uargumentował także w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy w pełni podziela argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i stwierdza, że Sąd I instancji w żadnym wypadku nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 85 k.k.

Podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary byłby zasadny tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiar, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo sądów.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. mającym podstawowe znaczenie dla regulacji omawianej problematyki, dolną granicę kary łącznej wyznacza zawsze najwyższa z kar wymierzonych za jedno przestępstwo z pozostających w zbiegu przestępstw, a górną jej granicę tworzą dwa kryteria: suma kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa oraz wskazany wyraźnie w ustawie maksymalny wymiar kar poszczególnego rodzaju. Wybór sposobu łączenia kar i wymiar kary łącznej orzekanej w danej sprawie uzależniony jest od okoliczności konkretnego przypadku, w tym w szczególności od związku przedmiotowego

i podmiotowego pomiędzy poszczególnymi zbiegającymi się przestępstwami oraz prognozy kryminologiczno-społecznej skazanego, w kontekście której uwzględnić należy wcześniejszą i późniejszą jego karalność oraz jego zachowanie po popełnieniu przestępstw, w tym w czasie odbywania kary.

Zastosowanie zatem przez sąd jednej z trzech zasad tj. absorpcji, asperacji czy kumulacji uzależnione jest od szeregu okoliczności występujących w każdej konkretnej sprawie. Kara łączna nie może być postrzegana jako instytucja prawna promująca powtarzające się zachowania przestępcze tylko z uwagi na ich bliskość czasowo- przedmiotową. Jej ostateczny rozmiar uwarunkowany jest okolicznościami, które powinny być brane pod uwagę przy każdym wymiarze kary. Wyrokując w trybie art. 85 k.k. należy mieć na względzie dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k. a więc również oceniać właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed i po popełnieniu przestępstwa, a nade wszystko uwzględnić konieczność osiągnięcia celu zapobiegawczego i wychowawczego.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy miarkując wymiar kary łącznej wziął pod uwagę te wszystkie okoliczności i słusznie doszedł do wniosku, iż w stosunku do skazanego K. R. należy zastosować zasadę asperacji. Za takim rozstrzygnięciem przemawia szereg okoliczności, które Sąd ten w uzasadnieniu wskazał i wyjaśnił co legło u podstaw orzeczenia kary łącznej w takim, a nie innym wymiarze. Przypomnieć należy, iż skazany jest sprawcą licznych przestępstw umyślnych, co wskazuje na wysoki stopień demoralizacji. Podnoszone przez skarżącego argumenty odnoszące się do pozytywnej opinii o skazanym z jednostki penitencjarnej, w której skazany przebywa, nie mogą dezawuować racjonalnych i logicznych wywodów Sądu I instancji. Wskazać bowiem należy, że poprawne czy nawet dobre zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej powinno stanowić regułę wśród osób pozbawionych wolności i nie powinno stanowić jedynej dodatniej przesłanki do zastosowania w jego przypadku zasady absorpcji wymiaru kary. Koniecznym jest także zaakcentowanie, iż kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy i nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wielokrotna karalność skazanego nie może stanowić pozytywnego czynnika prognostycznego. Uwzględnienie zarzutów apelacji prowadziłoby do premiowania sprawcy nader wielu czynów zabronionych, a zatem w istocie prowadziłoby do bezkarności części tych zachowań. W będącej przedmiotem rozpoznania sprawie ma to o tyle znaczenie, że skazanie dotyczy czynów wielorodzajowych, popełnionych w stosunkowo znacznym – bo trzyletnim - odstępie czasu.

Niezależnie jednak od zarzutów wniesionego środka odwoławczego, z uwagi na to, że przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy zastosowanie mają przepisy ustawy Kodeks karny w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku, bowiem wszystkie kary wobec skazanego zostały prawomocnie orzeczone przed tym dniem, Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego o przepis art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, stanowiący, iż przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym wskazaną ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Nie znajdując zatem podstaw do podzielenia argumentów środka odwoławczego, należało zaskarżony wyrok zmienić w sposób wskazany wyżej, w pozostałym zaś zakresie utrzymać go w mocy, zwalniając skazanego od kosztów sądowych postępowania odwoławczego, a to z powodu ustalonej przez Sąd Rejonowy jego trudnej sytuacji materialnej.

SSO Anita Jarząbek – Bocian SSO Zenon Stankiewicz SSO Michał Chojnowski